

Arrest

nr. 149 510 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 23 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2011 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38), alle aan de verzoekende partij ter kennis gegeven op 28 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTHIEGEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt op 11 september 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument. Op 2 oktober 2009 dient zij een asielaanvraag in. Op 18 februari 2010 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Bij arrest nr. 44 087 van 28 mei 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 10 augustus 2010 wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

1.3. Op 13 juli 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van een Belg in het kader van een duurzame relatie. Op 10 november 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 57 558 van 8 maart 2011 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 6 mei 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van gelijkgestelde partner van een Belg. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

1.4.1. Op 27 oktober 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoekende partij wordt ter kennis gegeven op 28 oktober 2011. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van de wet van 15.12.1980, zoals gewijzigd door de wet van 08.07.2011 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het artikel 52§4 van het koninklijk besluit dd. 08.10.1981 wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 06.05.2011 door H.A. (...), geweigerd.

Reden van de beslissing:

□ *Het samenwoonstverslag dd. 21.09.2011 bevestigt dat betrokkene alleen woont. De wettelijk geregistreerde partner, dhr. S.C.P.F. (...), kon zelfs na 5 politiebezoeken niet aangetroffen worden alhoewel deze controles op verschillende tijdstippen werden uitgevoerd. Bovendien werd door mevrouw H.A. (...) geen reden opgegeven voor deze afwezigheid van de partner. Wij verwijzen ook naar een reeds vroeger negatief samenwoonstverslag dd. 18.11.2010 waarbij de buurtinspecteur afleidde dat er geen samenwoning was. Het buurtonderzoek indertijd bevestigde dit ook vermits enkel dhr. S. (...) werd gemeld.*

Het recht op verblijf aan betrokkene wordt bijgevolg geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...)”

1.4.2. Op 27 oktober 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tevens ten aanzien van de minderjarige kinderen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen die aan de verzoekende partij worden ter kennis gegeven op 28 oktober 2011. Deze beslissingen luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.05.2011 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

□ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie :*

*Het recht op verblijf van de moeder, Mevr. H.A. (...), werd geweigerd.
(...)"*

1.4.3. Op 27 oktober 2011 geeft de gemachtigde aan de verzoekende partij de bevelen om haar minderjarige kinderen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen zijn (bijlage 38). Dit zijn de vierde en de vijfde bestreden beslissingen, die aan de verzoekende partij worden ter kennis gegeven op 28 oktober 2011. Deze beslissingen luiden als volgt:

"(...)

BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan H.A. (...), bevel gegeven aan de genaamde (...), binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL :

Artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken: zie motivatie bijlage 20.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 52 par. 4 Vb (KB 18 oktober 1981).

De motivering luidt:

(...)

Artikel 40 bis par. 2 2° luidt:

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing:

Par. 2: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken in BELGIË of een ander land te hebben samengewoond:

- ofwel, indien de partners bewijzen dat zij elkaar ten minste 2 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhiielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag 3 maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in het totaal 45 of meer dagen betreffen

- b) met elkaar komen samenleven
- c) beiden ouder zijn dan 21 jaar
- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon
- e) geen personen zijn bedoeld in artikel 161 tot 163 BW
- f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 BW en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Verzoeker zal aantonen dat de administratie niet op een zorgvuldige wijze alle feiten heeft vergaard die noodzakelijk waren om te komen tot een beslissing zoals die van een goede huisvader verwacht kan worden en dit tevens de redelijkheid niet aantast.

Verzoeker stelt vast dat zij, om beschouwd te worden als een familielid van een burger van de unie aan de voorwaarden zoals hierboven werd opgesomd dient te voldoen.

De buiten zoals hierboven werd opgesomd b) tot f) zijn geen probleem en zijn in casu vervuld zodat hierover geen betwisting bestaat.

Het probleem zit hem blijkbaar onder punt a van artikel 40 bis par. 2 Vw.

Verzoeker dient een geregistreerd partnerschap hebben met een burger van de Unie. Welnu op 1 maart 2010 werd voor de gemachtigde ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente ZOTTEGEM een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd . Zodoende heeft verzoeker een geregistreerd partnerschap met de Heer C.S. (...).

Bovendien stelt artikel 40 par. 2 2° a) dat ze ofwel:

- minstens 1 jaar hebben samengewoond
- dat zij elkaar kennen gedurende ten minste 2 jaar, voorafgaand aan de aanvraag

Verzoeker en de heer C.S. (...) hebben duidelijk al meer dan 1 jaar samengeleefd.

Uit het uittreksel uit het Rijksregister, die in huidige zaak, zich dient te bevinden in het administratief dossier, zal blijken dat verzoeker al sedert 2 oktober 2009 samenwoont met C.S. (...). Derhalve is aan artikel 40 bis par. 2 2° a) eerste streepje: minsten 1 jaar hebben samengewoond voldaan. Verzoeker en C.S. (...) wonen echter meer dan 2 jaar samen op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Indien dit door de Dienst Vreemdelingenzaken niet weerhouden kan worden dan is minstens voldaan aan artikel 40 bis par. 2 2° tweede streepje: dat zij elkaar kennen gedurende ten minste 2 jaar, voorafgaand aan de aanvraag. Uit het geheel van de stukken uit het administratief dossier, een vroegere verklaring van verzoeker tot verblijf, de uittreksel uit het Rijksregister en stukken die verzoeker al hier nog toevoegt blijkt duidelijk dat verzoeker en C.S. (...) elkaar al gedurende 2 jaar, voorafgaand aan de aanvraag kennen.

Derhalve is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40 bis par. 2 2 ° Vw. Zodoende staat er de administratie niks meer in de weg om verzoeker een verblijfskaart van een familielid van de Unie toe te kennen.

Gezien dit niet gebeurd is de bestreden beslissing in strijd met artikel 40 bis par. 2 2° Vw. Een beslissing strijdig met de wettelijke voorschriften dien uiteraard uit het rechtsverkeer te worden gebannen.

De administratie is echter tot deze conclusie gekomen omdat de administratie zich niet gehouden heeft aan de zorgvuldigheidsplicht. Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS nr. 107.624, 11 juni 2002). Enkel op basis van een naar behoren ingevuld politieverlag beschikt de gemachtigde van de minister over voldoende gegevens om een beslissing te treffen.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing enkel en alleen verwijst naar een vroeger negatief samenwoningstverlag en naar een indertijd gevoerd buurtonderzoek.

In huidige beslissing is er echter niks meer terug te vinden van een recent buurtonderzoek die minstens dateert van na de aanvraag van verzoeker dd. 6 mei 2011. Het betreft enkel en alleen politiebezoeken waaruit werd vastgesteld dat ofwel C.S. (...) ofwel verzoeker niet aan te treffen waren.

Het is inderdaad terecht dat verzoeker en C.S. (...) in augustus en september 2011 amper thuis waren. Verzoeker verwijst hiervoor naar haar stuk 2. Het betreft een ondertekende huurovereenkomst voor een cafe met woonst gelegen te (...) (huidig adres alwaar verzoeker en haar partner woont).

Verzoeker en C.S. (...) hebben besloten om ZOTTEGEM te verlaten en zich te vestigen in AALST. Zij baten om heden samen een horecazaak uit in AALST. De huurovereenkomst werd ondertekend eind augustus 2011. Doch uit stuk 3, zijnde een verklaring van de vroegere uitbater van het café stelt: ... ik verklaar hierbij ik heb inboedel van café verkocht aan Mevr H.A. (...) sedert 6 augustus 2011. Ik heb sleutel van café afgegeven aan Mevr H.A. (...) voor werk in orde te brengen voor terug te starten. Haar contract is vanaf 1 september begonnen en zij sleutel vroeger had voor schilderen en juis werkt te doen. Mevr H.A. (...) was altijd samen aanwezig geweest met Me S.C. (...)... (stuk 3).

Verzoeker en C.S. (...) hebben dan ook op 28 oktober 2011 een adreswijziging doorgevoerd (stuk 4).

Dus op 27 oktober 2011, moment van de bestreden beslissing, waren verzoeker en haar partner al aanwezig in AALST.

In augustus 2011 waren zij dagelijks aanwezig om het café terug op te knappen en opnieuw te schilderen. Het is inderdaad normaal dat een café die overgenomen worden, opnieuw onderhanden wordt genomen.

De huurovereenkomst werd geregistreerd op 5 september 2011. Dit wil zeggen dat de huurovereenkomst tegenstelbaar is aan derden en dus ook aan de administratie.

Indien de buurtinspecteur 5 maal in langsgekomen inde loop van de maand augustus en september 2011 waren zijn bijna 24 uur bezig in het in orde zetten van hun nieuwe herberg. Uit stuk 5 blijkt dat verzoeker zelf een vergunning heeft aangevraagd voor het schenken van sterke dranken.

Verzoeker stelt echter vast dat er geen nieuw buurtonderzoek werd gestart. De bestreden beslissing verwijst naar een vroeger buurtverslag. Dit vroeger buurtverslag doet echter niks meer terzake.

Verzoeker kan echter uit lectuur van de bestreden beslissing niet nagaan welke vaststellingen de politieagent al dan niet heeft gedaan waaruit vaststellingen van het al dan niet bestaan van een effectieve gezamenlijke vestiging of samenwoning kan worden afgeleid, waarbij de huisvesting en persoonlijke voorwerpen (kleren, foto's, tandenborstels, ...) dienen beschreven te worden en de resultaten van een buurtonderzoek dienen ingevuld te worden. Bovendien is in het politieverlag niks terug te vinden van het feit dat verzoeker en haar partner een herberg gingen openen in AALST. Dit lijkt tevens merkwaardig indien de politiemann zich op een voldoende wijze zou informeren zou verzoeker daar zeker en vast de politiemann hierover hebben geïnformeerd. Bovendien legt verzoeker nu als stuk 6 enkele foto's voor waaruit toch duidelijk het samenleven van verzoeker met haar partner C.S. (...) tot uiting komt. Verzoeker kan pas in huidige stand van zaken deze foto's overhandigen. De politiemann die het onderzoek kwam doen, heeft dit nooit aan verzoeker gevraagd.

Uit de motivatie komt dit echter niet tot uiting. Het kwam de dienst vreemdelingenzaken toe om deze bijkomende informatie op te vragen. De aanvraag werd door verzoeker gedaan op 6 mei 2011 zodat de dienst vreemdelingenzaken tijd had om tot een beslissing te komen uiterlijk op 5 november 2011.

Het is aldus duidelijk dat enerzijds de administratie nagelaten heeft om alle nuttige informatie op te vragen of deze te bestuderen (zoals nagaan van de persoonlijke voorwerpen van C.S. (...),...). Zoals hierboven gezegd houdt het zorgvuldigheidsbeginsel tevens in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen.

Er werd niet aan een behoorlijke feitenvinding gedaan. De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Niet enkel de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden ook de materiële motiveringsplicht werd niet nageleefd. Zo wordt er niet nader verklaard in de bestreden beslissing waarom C.S. (...) niet aangetroffen kan worden.

De administratie dient conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 2011 steeds het waarom van haar motieven uit te leggen. Uit de motivatie kan echter niet worden nagegaan waarom de partner niet werd aangetroffen.

Ook is de beslissing behept met een gebrek in motivering in rechte. De bestreden beslissing stelt enkel en alleen dat deze genomen is in uitvoering van artikel 52 par. 4 Vb. De bestreden beslissing vermeldt echter niet de wettelijke voorwaarden waaraan verzoeker dan wel dient te voldoen om onder toepassing van artikel 40 bis par. 2 2° Vw te vallen.

Er kan door de administratie toch niet dienstig voorgehouden worden dat de beslissing naar rechte wordt gemotiveerd. Nergens uit de beslissing kan worden afgeleid op basis van welke voorwaarden van de wet verzoeker wel diende te voldoen om een F-kaart te verkrijgen.

Zodoende is de beslissing niet in rechte gemotiveerd minstens in deze niet afdoende. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief - in rechte - aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. Uit de motivering komt niet tot uiting op welk wetsartikel de administratie zich heeft gebaseerd om te stellen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelt vast dat er enkel in feite wordt geoordeeld doch niet in rechte.

De administratie dient zijn beslissingen zowel in rechte als in feite te motiveren. De motiveren is door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering een substantiële vormvereiste. Indien de beslissing niet of onvoldoende gemotiveerd is brengt dit de nietigheid mee van de beslissing.

Doordat de zorgvuldigheidsplicht en/of de motiveringsplicht niet werd nageleefd is de administratie tot een beslissing gekomen die alle redelijkheid mist.

Uit de bijgevoegde stukken blijkt duidelijk dat verzoeker een herberg heeft geopend op 1 september 2011. Uit stuk 2 blijkt dat zij een huurovereenkomst heeft, uit stuk 5 blijkt zij een vergunning voor sterke dranken heeft aangevraagd en uit stuk 6 blijkt dat zij de inboedel van de vorige uitbater heeft overgenomen voor de som van maar liefst 6.000 Euro. Uit dit stuk blijkt tevens dat zij vanaf 5 augustus 2011 eigenaar werd van de inboedel.

Uit stuk 4, zijnde 1 dag na de bestreden beslissing, blijkt echter wel dat verzoeker tezamen met haar kinderen en haar partner zich heeft ingeschreven op het adres van haar herberg in AALST.

Is het dan redelijk te noemen dat verzoeker, die er alles aandoet om een toegevoegde waarde, te brengen aan het Rijk, zomaar uit het Rijk te verbannen? Ieder normaal en redelijk handelend mens zal zeggen dat de beslissing onredelijk is. Er is een duidelijke disproportionaliteit tussen de motivering en het dispositief van de beslissing.

De volledige beslissing is tevens onredelijk te noemen omdat het volledige onderzoek naar de samenwoning verzoeker met haar partner gebeurt is in de maand augustus en september 2011. Zijnde net de maand waarin zij aan het verhuizen waren. Zoals uit de bijgevoegde stukken blijkt waren verzoeker en haar partner voortdurend aan het werken in de nieuw te openen herberg in AALST waardoor het meer dan normaal is dat zij niet samen aangetroffen werden in ZOTTEGEM. Mocht verzoeker en haar partner geen herberg begonnen zijn in AALST dan ging de samenwoning wel degelijk kunnen worden vastgesteld.

Beslissingen die onredelijk zijn dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vernietigen.

3. Accessorium

Verzoeker verzoekt uiteraard de nietigverklaring van de beslissing van weigering der verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27 oktober 2011 betekent op 28 oktober 2011 en het bijhorend bevel tot terugbrenging voor de minderjarige kinderen A.H. (...) en R.H. (...).

Verzoeker is van oordeel dat deze 2 beslissingen van weigering verblijf en het bevel tot terugbrenging het gevolg zijn van de beslissing van weigering der verblijf met bevel van verzoeker.

Gezien de beslissing van verzoeker nietig verklaard dient te worden, dient tevens de beslissingen ten opzichte van haar twee minderjarige kinderen tevens te worden nietig verklaard. De beslissingen in hoofde van de minderjarige kinderen vormen echter de bijzaak die de hoofdzaak dient te volgen.

Dus bij nietigverklaring van de beslissing in hoofde van verzoeker dient tevens de beslissing in hoofde van haar twee minderjarige kinderen eveneens te worden vernietigd.

Bijzaak volgt de hoofdzaak."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing letterlijk weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus eerder de materiële motiveringsplicht betreft, laat verwerende partij het volgende gelden.

Verzoekster is kennelijk de mening toegedaan dat er onvoldoende onderzoek werd verricht naar haar situatie, en dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid had moeten weten dat zij en haar partner verhuisd zijn naar Aalst.

Verzoekster voegt een resem documenten waaruit zou moeten blijken dat zij en haar partner een café hebben overgenomen te Aalst.

Verder voegt zij ook een bewijs van het doorgeven van de adreswijziging, gedateerd op 28.10.2011.

Zij meent dat ten onrechte geen recent buurtonderzoek werd verricht en dat men zich verkeerdelijk heeft gebaseerd op de woonstcontroles.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster haar vage beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft in de bestreden beslissing geheel terecht geoordeeld dat :

"Het samenwoonstverslag dd. 21.09.2011 bevestigt dat betrokkene alleen woont. De wettelijk geregistreerde partner, dhr. S.C.P.F. (...) kon zelfs na 5 politiebezoeken niet aangetroffen worden alhoewel deze controles op verschillende tijdstippen werden uitgevoerd. Bovendien werd door mevrouw H.A. (...) geen reden opgegeven voor deze afwezigheid van de partner.

Wij verwijzen ook naar een reeds vroeger negatief samenwoonstverslag dd. 18.11.2010 waarbij de buurtinspecteur afleidde dat er geen samenwoonst was. Het buurtonderzoek indertijd bevestigde dit ook vermits enkel dhr. S. (...) werd gemeld. Het recht op verblijf aan betrokkene wordt bijgevolg geweigerd "

Verzoekster verliest kennelijk uit het oog dat zij een aanvraag heeft ingediend in functie van haar partner, en hierbij overeenkomstig art. 40bis van de Vreemdelingenwet (in de versie zoals van toepassing op verzoekster haar aanvraag) aan volgende voorwaarden moet voldoen:

De verwerende partij liet niet minder dan 5 (!) woonstcontroles uitvoeren op 5 verschillende data en tijdstippen. Betrokkenen konden geen enkele keer worden aangetroffen.

Verzoekster beweert in het verzoekschrift dat zij en haar partner in augustus en september in het café aan het opknappen waren.

De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon geen rekening houden met de door verzoeker aangebrachte stukken die moeten aantonen dat zij en haar partner verhuisd zijn, want op het ogenblik van het nemen van de beslissing was de verwerende partij hiervan niet op de hoogte gebracht.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Bovendien werden de controles 's middags en 's avonds uitgevoerd. Indien verzoekster en haar partner van 's morgens tot 's avonds werken in Aalst, dienen zij de verwerende partij hiervan op de hoogte te brengen. Er kan van de verwerende partij niet worden verwacht dat zij dit dient te veronderstellen. Er wordt van verzoeker en diens echtgenote verwacht dat zij hun medewerking verlenen aan de procedure. De echtgenote van verzoeker wist of behoorde te weten dat haar verblijfplaats zou gecontroleerd worden in het kader van de gezinshereniging met haar echtgenoot.

Bovendien blijkt uit de verklaringen van de bureaus dat zij in de weken voor september zelden zouden opgemerkt zijn op hun adres van inschrijving.

Uiteindelijk kreeg de politie toegang tot de woning op 21.9.2011 om 9.05u.

Verzoekster zou naar eigen zeggen " een horecazaak hebben overgenomen en de intentie hebben om aldaar te gaan wonen. "

Uit deze verklaring blijkt niet dat zij en haar partner nog zouden samenwonen en dat er nog sprake zou zijn van gezamenlijke vestiging.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, gelet op het feit dat geen gezamenlijke vestiging kon vastgesteld worden.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels

Verzoekster heeft nagelaten om de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in kennis te stellen van de gewijzigde situatie en zij toont niet aan waarom het voor haar niet mogelijk was om de stukken i.v.m. de geplande verhuis en de werkzaamheden in augustus en september 2011 eerder voor te leggen.

De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet bekend zijn.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt afdoende dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, besliste tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Voormelde motieven volstaan bovendien teneinde de bestreden beslissing voldoende in feite en in rechte te onderbouwen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het loutere feit dat verzoekster meent wel op voldoende wijze haar duurzame en stabiele relatie van minstens een jaar te hebben aangetoond, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* voert de verzoekende partij aan dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet tot uiting komt op welk wetsartikel het bestuur zich heeft gebaseerd om te stellen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden. Zij meent dat er enkel in feite wordt geoordeeld, doch niet in rechte.

De motivering van de bestreden beslissing bevat enkel een verwijzing naar "de wet van 15.12.1980, zoals gewijzigd door de wet van 08.07.2011 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het artikel 52§4 van het koninklijk besluit dd. 08.10.1981". Artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet slechts dat de verwerende partij bevoegd is om een recht op verblijf al dan niet te erkennen, doch deze bepaling omvat geen regels inzake de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden.

De verzoekende partij kan bijgevolg worden gevolgd in haar stelling dat de eerste bestreden beslissing *in casu* niet in rechte gemotiveerd is, minstens niet afdoende. Dat zij in het inleidend verzoekschrift blijk zou geven kennis te hebben van de feitelijke motieven, vervat in deze beslissing, doet hieraan geen afbreuk.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

3.3.2. Uit de motieven van de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en de bevelen tot terugbrenging (bijlage 38) van 27 oktober 2011 blijkt dat deze werden genomen ten gevolge van de eerste bestreden beslissing, meer bepaald omdat het recht op verblijf van de verzoekende partij werd geweigerd.

Bijgevolg volgt het beroep tegen de tweede, de derde, de vierde en de vijfde bestreden beslissing het lot van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing en dienen deze beslissingen eveneens te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2011 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN